

husets Flertal (Hør, Hør!). Men Betingelsen derved er, som jeg bemærkede, at Underhusets Flertal er i Besiddelse af saadanne dygtige Kræfter og har saadanne Anskuelser og Formaal, som Regenten maatte anse for stemmende med Landets Lykke; thi hvor det ikke er Tilfældet, tager heller ikke den engelske Konge sin Regjering af Underhusets Flertal. Det var Tilfældet i 1784, da William Pitt i 17 Aar regjerede, trods Underhusets Flertal, og i 1834, da Robert Peel . . . (Th. Nielsen: Det var uregelmæssige Tilstande.) Det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds kalder Alt det uregelmæssige Tilstande, som ikke passer med hans Partis Interesser; men naar man vil søge Oplysning fra England, vil jeg bede, man tager de engelske Forhold skarpt i Die, og man vil da se, at det engelske Underhus ikke er sammensat som det danske Folkething. Der er ikke de samme Valgbetingelser, ikke det, vi kalde almindelig Valgret, og Underhuset er heller ikke sammensat ved et ensidigt Flertal af en enkelt Side af Landets Befolkning. Medens vi derved, hvad enten vi tage Toryerne eller Whiggenne i det engelske Underhus, finde i begge Partier fuldbigte Repræsentanter for alle Samfundsinteresser, finde vi ikke det i det nuværende Flertal her i Thinget. Og vi have heller ikke hørt, at Flertallet, siden det er blevet dannet i sin nuværende Stillelse, har vedkjendt sig at være Repræsentanter for alle Samfundsinteresser; thi ved alle offentlige Valgkampe har det søgt sig som en ensidig Repræsentant for en enkelt Samfundsklasse her. (Th. Nielsen: Arbejderpørgsmaalet.) Jeg skal ikke fortabe mig i alle de forskjellige Sidebemærkninger, da jeg saa vil komme ind i en Uendelighed af Spørgsmaal, som aldrig ville faae Ende. Men jeg skal fastholde, at det nuværende Flertal selv har skabt den exceptionelle Stilling, der gjør, at man fra anden Side søger sig tvungen til at støtte enhversomhelst Regjering. (Hør, Hør!). Ja, jeg vil bede de ærede Herrer ikke alene høre, men hufte det! — enhversomhelst Regjering, som man tror med Held kan føre Kampen mod det nuværende Flertal. Jeg yttrede, at Flertallet selv har skabt sin exceptionelle Stilling. Naar det ved alle Leiligheder, hvor det er traadt offentligt op, navnlig ved Valgkampene, selv har bidraget mere end nogetomhelst andet politisk Parti her i Landet til at udvide Kløften mellem de forskjellige Samfundsklasser, naar det har skabt en saadan Tilstand, at det ser ud, som om Folket ikke Alle vare danske Mænd, men at kun de vare danske Mænd, som repræsenteredes af Flertallet, saaledes at den velvillige Samarbejde mellem alle Dele af det danske Folk, som er en Betingelse for den heldige Anvendelse af vor fri Forfatning, ved disse Bestræbelser næsten er bleven umuliggjort, og saaledes at der med Skæve og mistroiske Øine ses fra den Side, som det ærede Flertal repræsenterer, hen til de Samfundsklasser, som have andre Repræsen-

tanter, — saa kan man ikke undre sig over, at disse sidste ikke kunne slutte sig til Flertallet eller med nogen Beroligelse tænke sig den Dag, da Regjeringens Tøiler sulde gives i dets Hænder. Det har efter min Formening strammet Knuden saaledes, at det selv vil have Vanskelighed ved i Dieblikket at faae den løst. Blandt de Bebrejdelser, jeg maa rette til det ærede Flertal, hvorved Stillingen er bleven saaledes, at jeg ikke kan se, hvorledes der kan slaas en Bro mellem Regjeringen og Flertallet eller Flertallet og Mindretallet her i Salen, vil jeg ogsaa nævne Flertallets i høi Grad ensidige Fremstilling af Forholdene baade i og udenfor Salen, og da ikke mindst de ensidige Fremstillinger paa Valgtribunerne, der bidrage mere end noget Andet til at sætte ondt Blod i Befolkningen og til at bringe de forskjellige Samfundsklasser til at se paa hinanden med Mistro og Bitterhed. (Afbrydelse.) Ja, jeg vil indrømme, at overalt, hvor der findes Partier, findes der Ensidighed; men jeg tror ikke, at noget Parti her i Landet har været saa ensidigt som det nuværende Flertal, og selv her i Salen have Forhandlingerne Breg deraf. Min ærede Formand, det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen), som jeg dog anser for en meget human Karakter, har selv i sit Foredrag igaar givet stærke Vidnesbyrd om denne Ensidighed; thi naar han f. Ex. talte om, at Landposten bragtes til Herregaardene, men ikke til Byerne, saa laa deri en Insinuation om, at det laa Regjeringen eller Postbestyrelsen mere paa Hjerte, at Herremanden fik Posten end Bonden. I Modsetning dertil maa jeg oplyse, at netop i min allernærmeste Omegn er det Modsatte Tilfældet; der aflægges Posten hos nogle Husmænd, og saaledes er det sket i de 20 Aar, jeg har boet der, medens derimod større Gaarde, hvoriblandt mit eget Hjem, ikke have været saa heldige at faae Posten bragt til Døren. Det er en ren Tilfældighed; men naar derpaa begrundes en Insinuation om, at Posten med Forsæt aflægges kun paa Herregaardene, saa er det en salfk Opfattelse af Forholdene. Det ærede Medlem betegnede ligeledes Regjeringen som Privilegiernes Repræsentant, betegnede Mindretallet som Privilegiernes Talsmand. Med hvilkenomhelst Beretigelse kan den ærede Rigsdagsgesmand gjøre det? Have ikke de andre Samfundsklasser, som ikke have den Lykke at være repræsenterede af Flertallet, lige saa fuld Ret til at have deres Talsmænd her i Salen som de Mænd, de ærede Medlemmer have gjort sig til Talsmænd for? Skulde de staa forsvare sig i Henhold til vor Forfatning? I den Løse føres Forhandlingen bestandig, naar Salen er om Landsthinget, som om Landsthinget var de Privilegeredes Thing (Stemmer: Ja!) Ja, mine Herrer, de finde naturligtvis, at det er et Privilegium, at Landsthinget ikke er aldeles „voldgivet“, eller, om De vil, „prisgivet“ dette Things Flertal. Jeg tror dog nok, at de Herrer kunde